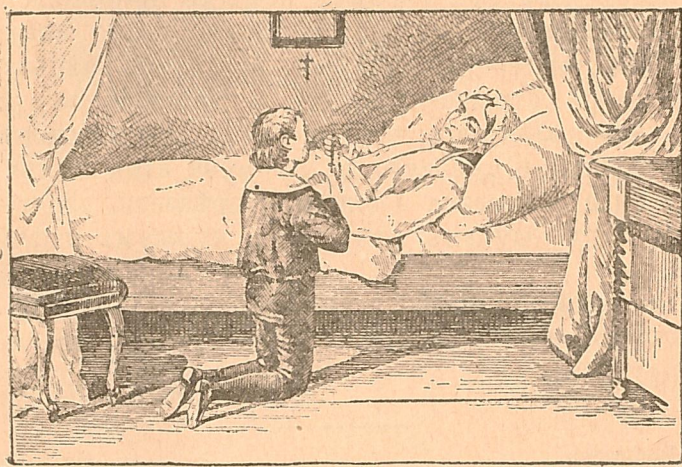

Майчинъ завѣтъ на смъртно легло.

„Взemi тоя послѣденъ споменъ, мило дѣте, и го пази като незамѣнима цѣнностъ“.

Изричайки тия думи, умиращата майка подаде на своя малъкъ синъ едно кръстче съ увѣщание да го има като единъ скъпъ любимъ споменъ, който да му напомня за разпнатия Спасителъ. Облѣно въ сълзи, момчето обѣщало това, но въ по-късни години, то изпълнило наполовинъ своето обѣщание. Наистина, кръстчето му останало като скъпъ споменъ, но малко си спомняло за Разпнатия на него.

Като порастналъ голѣмъ Благой, тѣй се казвало момчето, той се посветилъ на военна служба. Изпадналъ между лекомислени другари и съвсѣмъ забравилъ добритѣ съвѣти на майка си. Поради своитѣ извънредни дарби и неустрашима смѣлость, той заемалъ постепенно все по-горенъ офицерски чинъ, до като на 30-та си годишна възраст станалъ полкови командиръ.

Заредили се години на войни. Благой станалъ извѣстенъ полководецъ.

Една вечеръ, въ лагера на своитѣ войници, той се изпъналъ на кораво легло подъ открито небе; дремка не го хващала и той се онесълъ въ далечното минало.